

A zöld amőba jelentése a postairónról

Phenjan nagyon szép. Fák, virágos tisztások, széles aszfaltutak és trolibuszok tarkítják! Az utcán koreai férfiak és nők hatalmas csoportjai sétálgatnak. A nők élénk színű selyemruhát hordanak, a férfiak valami egyenruhafélet. Különböző államok számtalan zászlója lobog, és mindenütt a 13. Világifjúsági Találkozó emblémája – olyan, mint egy a szívárvány összes színében pompázó virág. A virág középpontjába egy galamb van rajzolva, bizonyára a békegalamb, mert nagyon sok erkélyen – szintén különböző színekben – PEACE és FRIENDSHIP, SOLIDARITY és WELCOME felirat látható.

A fesztivál, habár már befejeződött, a legnagyobb szabású volt a világon, és szelleme még a város felett lebeg. Minden náció Phenjanban sereglett össze. És valóban, a koreaiak között az utcán feltűntek néha afrikaiak, indiaiak és európaiak csoportjai is. Kár, hogy nem indultunk el korábban Bulgáriából, mindent lekéstünk! Sok zene, tánc, felvonulás és mit tudom én, még mi minden nem volt a béke nevében. Milyen klassz lehetett! Mint a „Béke zászlaja” nemzetközi gyerektalálkozó, csak nagyvoknak.

Megérkeztünk a 15 emeletes és két épületből álló Chang Gwang San szállodába. Rengeteg nyugati márkájú kocsit parkolt előtte. Amikor beléptünk, először egy hatalmas festmény vonzotta magához a tekintetünket a falon, amelyen Kim Ir Szen és fia mosolygott, a háttérben túlsorduló színek és hieroglifák. A hotelnek van belső kertje is majomketréccel és nagy szökőkútal. A halakkal díszített lobbó felett egyfajta függőfolyosón hatalmas üzlet található bárral. A csigalépcső mögötti falon látható a szálloda legnagyobb és legszebb képe – naplemente (lehet, napfelkelte, nem vagyok biztos benne) valamint különböző koreai hegyek és növények, egyáltalán – gyönyörűség.

Utána hármunkat egy szobában szállásoltak el. Szerencsére az erkélyünk a városra néz, és a tizedik emeletről csodálhattuk Phenjant. Soha nem voltam még ilyen magasan, mert egy régi lakóépület harmadik emeletén lakom. Egyenesen elállt a lélegzetem, de Roszi és Svetla, akik mindketten új panelházban laknak, nem voltak annyira elájulva a magasságtól. A szobánk

a következőképpen van berendezve: három ágy mesés, rózsaszínű ágytakarókkal, nem szúrósak, mint a bolgárok, íróasztal, kisasztal és székek, beépített szekrény és TELEVÍZIÓ! Nézzük koreai adást.

Egyből bekapcsoltuk, de nem volt jel. A padlón gyékényszőnyeg. Nagyon egzotikus. A fürdőszoba káddal és valamiféle pótvecével van felszerelve. Bizonyára megint valami tipikus, koreai dolog. Amikor megjötték a fiúk és a vezetők, hogy vacsorázní hívjanak bennünket, megkérdeztük tőlük, hogy nekik is két vécéjük van-e. De Arkadiev elmagyarázta, hogy a második nem vécé, hanem bidé, amely lábmosásra szolgál. Tulajdonképpen igen kényelmes.

Lementünk vacsorázni. Hatalmas ebédlő, tízszemélyes, kerek asztalokkal, az egyik falon festmény – tenger, hullámok és gyümölcsök. És aztán – a vacsora. Mind a nyolcan egy asztalhoz ültünk le. Nézzük – uborkasaláta. Enni kezdtünk, de abbahagytuk – cukros, alga ízű uborka. A következő rántottából készült saláta volt kukoricalevével – bele se kóstoltunk. Aztán borzalmas szalámit szolgáltak fel. Az előző étel sorsa. És legvégül valami rendes: két vékony szelet hús néhány sült krumplicsal. Desszertnek – fura, ízetlen alma. Atanasz azt mondta, hogy nem alma, hanem kínai körte volt. Nem tudom, hogy higgyek-e neki. Amúgy is mindig csak kötözködik. Ötször szolgáltak fel és szedtek le anélkül, hogy megkérdezték volna, mit akarunk. De mindkét vezetőnk azt mondta, itt így szokás. Borzalom. Farkas éhes maradtam.

Vacsora után mikrobuszszal elindultunk a fesztiválobjektumokhoz, amelyekről Ko tolmács nagy lelkesedéssel beszélt. A Május 1. Stadion távolról lefejezett poliphoz hasonlított, de ahogy közeledtünk, láttuk, milyen hatalmas, új és modern tulajdonképpen! Ez a világ a leghatalmasabb stadionja, és kifejezetten a fesztiválra épült. Elmentünk a világ legnagyobb szállodájára, a Rjujung mellett is. Így hívták korábban Phenjant. Még mindig építik, és hegyes, koreai betonhegyre hasonlít. Amikor befejezik, valami rendkívüli lesz.

A körutunk a fesztiválvárosban fejeződött be. Valószínűtlenül magas, fehér háztömbök lekerekített erkélyekkel, a legszebbek, amelyeket valaha láttam. Ezek is kifejezetten a fesztiválra épültek. Gajdarszki elmagyarázta, hogy 20 évvel ezelőtt a szófiai fesztiválra szintén építettek fesztiválvárost, lakóházakat a repülőtérré vezető út mentén. A fesztivál után fiatal családok költöztek a lakótömbökbe. Nemsokára ide is behurcolkodnak majd a koreaiak. Isteni városrészt. Színesen világító szökőkutak, tisztaság és gyönyörű épületek. Láttuk, hogy fehér békegalmbok repkednek, amelyek – akár a mesében – köröskörül a földre szálltak.

A vezetőink beszédbe elegyedtek a Kommunista Ifjúsági Szövetség Központi Bizottságában dolgozó kollégáikkal, és bemutattak nekünk egy popegyüttest, amely megnyert egy versenyt, így jöhetett el a fesztiválra. „Macskakő” hívják. Az énekesnő igen furcsa égnek álló hajával, sminkjével, fekete cicanadrágjával és kurta bőrszoknyájával. Az egyik hosszú és szintén égnek álló hajú zenész hármunkra mosolygott, és mi egyenesen majdnem elájultunk, annyira szép volt. Eljátszottak egy számot kifejezetten a mi számunkra, ez volt a legklasszabb, bolgár popzene. A szép hosszú hajú basszusgitározott és énekelt. Az énekesnő, amikor a szerepére hangolódott és dalba kezdett, nagyon nőiessé és gyönyörűvé vált. De nagy valószínűséggel a basszusgitáros csaja volt, hármunk közül egyikünknek sem volt esélye. Csak néztük a férfit elnémulva, és egész este meg sem bírtunk szólalni.

Visszatértünk a hotelszobánkba. Roszival és Svetlával sokáig nem tudtunk elaludni, és fiúkról fecsegtünk a sötétben. Roszi egy szomszédjáról mesélt, aki kicsit hasonlított a „Macskakő” basszusgitárosához, és bizonyára kedvelte, mert mindig megvárta, amikor összefutottak a lépcsőházban, hogy együtt szálljanak a liftbe. Svetlának pedig tetszett a bátyja szőke, kékszemű barátja, akinek ugyan volt barátnője, de nagyon megbámulta Svetlát, valahányszor meglátta. Én elmondtam, hogy a Beatles-ből George a kedvencem. Aztán összevesztünk azon, hogy melyikünkre mosolygott rá a „Macskakő” basszusgitárosa a legjobban.

